

ΣΜΑΡΑΓΔΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο θησαυρός της γιαγιάς

Η Σμαραγδή
Μητροπούλου
γεννήθηκε στην
Αθήνα. Σπούδασε
Ιστορία και
Αρχαιολογία στο
Πανεπιστήμιο
Αθηνών κι έκανε
μεταπτυχιακές

σπουδές στην Αρχαία Ιστορία στο Cardiff University (Μεγάλη Βρετανία). Είναι, επίσης, διπλωματούχος Δημιουργικής Γραφής (Diploma in Creative Writing) του Κολεγίου Writers' Bureau (Manchester, UK), ενώ έχει παρακολουθήσει μαθήματα θεατρικής γραφής στο Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου και σκηνοθεσίας στο Ίδρυμα Τηνιακού Πολιτισμού. Έχει βραβευτεί από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών για τα θεατρικά της έργα: «Η γη της επαγγελίας» και «Πριν ο ήλιος δύσει». Άρθρα της ιστορικού και πολιτιστικού περιεχομένου έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό «5+1» του προγράμματος ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ. Μοιράζει την αγάπη της εξίσου στη διδασκαλία και στη συγγραφή ιστοριών.

Για επικοινωνία με τη συγγραφέα:
smaragdi02@gmail.com

www.facebook.com/smaragdi.mitropoulou

Ο Θησαυρός της γιαγιάς.

*Κόκκινη κλωστή δεμένη
στην ανέμη τυλιγμένη
δώσ' της κλότσο να γυρίσει
παραμύθι ν' αρχινήσει*

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα κεφαλοχώρι της Αρκαδίας, ζούσε σ' ένα πέτρινο δίπατο σπίτι μια γλυκύτατη γερόντισσα που λάτρευε τα εγγόνια της και τους έλεγε τα πιο όμορφα παραμύθια.

Σμαράγδα την έλεγαν, όμως οι συγχωριανοί της την αποκαλούσαν κυρά-Δημήτραινα από το όνομα του συχωρεμένου του άντρα της.

Για τα αγαπημένα της πρόσωπα, ήταν η Σμαραγδένια.

Η γιαγιά δεν ξεχώριζε ποτέ τα παιδιά και τα εγγόνια της, εγώ όμως ήμουν ιδιαίτερα δεμένη μαζί της γιατί είχαμε το ίδιο όνομα.

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, περνούσα τα καλοκαίρια στο χωριό κοντά της. Εκείνο δε που τραβούσε πάντα την προσοχή μου ήταν ένα σεντούκι από σκαλιστό ξύλο καρυδιάς που υπήρχε στην κάμαρά της.

Όταν ήμουν παιδί, μου άρεσε να σκαρώνω διάφορες ιστορίες για το περιεχόμενο του.

«Έχει μέσα θησαυρό! Τον χάρισε η καλή νεράιδα στον παππού γιατί την έσωσε από τον κακό δράκο!» έλεγα.

«Ποια καλή νεράιδα;» με ρωτούσαν οι μεγάλοι διασκεδάζοντας μάλλον με την αφέλειά μου.

«Αυτή που κατοικεί στη μεγάλη πηγή που βρίσκεται στην είσοδο του χωριού μας!» απαντούσα εγώ με πείσμα.

Καθώς όμως μεγάλωνα, το ενδιαφέρον μου για το σεντούκι της γιαγιάς άρχισε να περνά σε δεύτερη μοίρα. Πρώτα ήρθαν οι σπουδές, τα μεταπτυχιακά στο εξωτερικό και μετά το κυνήγι της καριέρας και οι ποικίλες υποχρεώσεις.

Όσο για το σεντούκι, αυτό έμεινε ξεχασμένο στο δωμάτιο της γιαγιάς μαζί με τα παραμύθια της και θαμμένο σε μια γωνιά του μυαλού μου.

Πού καιρός για όλα αυτά; Είχα πια προσγειωθεί στον κόσμο των ενηλίκων....

Τουλάχιστον έτσι πίστευα.

Πόσο καιρό, αλήθεια, είχα να επισκεφθώ τη μικρή μου πατρίδα;

Ο θάνατος της γιαγιάς ήταν που μ' έφερε πάλι πίσω.

Έφυγε πλήρης ημερών, όπως λέμε, εγώ όμως ένιωσα πως χάθηκε μαζί της κι ένα κομμάτι του εαυτού μου, εκείνο ίσως που εξακολουθούσε να ζει αγνό κι ανόθευτο κάπου στα βάθη της ψυχής μου.

Στην ιδιόχειρη διαθήκη της, που βρέθηκε κλεισμένη σ' έναν φάκελο στο πρώτο συρτάρι

της σιφονιέρας που βρισκόταν στην καλή κάμαρη του σπιτιού, υπήρχε –εκτός των άλλων- μια λεπτομέρεια που αφορούσε εμένα.

Θα έπαιρνα το σεντούκι που τόσο ξετρέλαινε τη φαντασία μου, όταν ήμουν παιδί.

Το σεντούκι με το θησαυρό, σκέφτηκα και χαμογέλασα.

Το μικρό εκείνο κορίτσι που είχα θάψει στα κατάβαθα του είναι μου άρχισε να αναδύεται στην επιφάνεια.

Εκείνη τη νύχτα, ενώ η υπόλοιπη οικογένεια είχε φύγει από το χωριό, εγώ προτίμησα να μείνω στο παλιό σπίτι και να περάσω τη νύχτα μου στο δωμάτιο της γιαγιάς.

Κάθισα στο κρεβάτι και χάιδεψα απαλά τη μάλλινη πλεκτή κουβέρτα με τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Πόσο μου άρεσε να κυλιέμαι πάνω της, σαν ήμουν παιδί, συλλογίστηκα.

Έβαλα το χέρι μου κάτω από το μαξιλάρι και τράβηξα ένα μακρύ, σκουριασμένο κλειδί. Πήρα μια βαθιά αναπνοή και άνοιξα το σεντούκι.

«Σμαραγδένια μου, αυτός είναι ο θησαυρός μου!», άκουσα μια απαλή φωνή στην καρδιά μου.

Αγγίζοντας το σεντούκι και το περιεχόμενό του ένιωσα να γίνομαι και πάλι η μικρή Σμαραγδένια που λαχταρούσε τα χάρδια και τα παραμύθια της γιαγιάς της και που

ανυπομονούσε ν' ανακαλύψει τον κρυμμένο θησαυρό.

Έπιασα στα χέρια μου ένα γιορντάνι με τρεις σειρές ασημένια φλουριά. «Όταν παντρεύονταν οι κοπέλες στο χωριό, κοκόνα μου, φορούσαν στο λαιμό τους ένα γιορντάνι με πολλά φλουριά», μου έλεγε η γιαγιά μου όταν ήμουν μικρή. Με τα μάτια της ψυχής μου τη φαντάστηκα να το φορά την ημέρα του γάμου της και να λάμπει ολόκληρη.

Δίπλα στο γιορντάνι, υπήρχε το ασημένιο θηλυκωτήρι, που συχνά έβλεπα τη γιαγιά να το φορά με την καλή της φορεσιά. Είχε επάνω του σκαλισμένα τριαντάφυλλα και στη μέση δυο περιστέρια να φιλιούνται.

«Σαν δυο περιστέρια αγαπημένα ζήσαμε με τον παππού σου το Δημητρό, Σμαραγδένια μου», η ίδια απαλή φωνή στην καρδιά μου.

Ακούμπησα το γιορντάνι και το θηλυκωτήρι προσεκτικά επάνω στο κρεβάτι και άρχισα να περιεργάζομαι μια χρυσοκέντητη φέρμελη και δυο μαλαμοκαπνισμένες κουμπούρες.

«Αυτά ανήκαν στη μακρινή προγιαγιά σου...» Είχα ακούσει αρκετές φορές την ιστορία της Αρκαδιανής που έκοψε τα μακριά μαλλιά της, ντύθηκε άντρας και βγήκε με τους κλέφτες στα βουνά την εποχή της Τουρκοκρατίας.

Ποιος είδε ψάρι στο γιαλό, τη θάλασσα
σπαρμένη

ποιος είδε κόρη όμορφη στα κλέφτικα
ντυμένη

Το αγαπημένο τραγούδι της γιαγιάς
ξανάρθε στο μυαλό μου.

Σκούπισα τα μάτια μου και συνέχισα το
ψάξιμο. Ανακάλυψα ένα μετάλλιο κι ένα
δίπλωμα.

Το μέταλλο ήταν αρκετά φαγωμένο
όμως μπόρεσα να διακρίνω τη χαραγμένη
ημερομηνία: 1922.

«Εύφημος μνεία...» με κόπο κατάφερα να
διαβάσω τα ξεθωριασμένα γράμματα στο
χαρτί.

Ήταν το μετάλλιο ανδρείας και ο έπαινος
που είχαν απονεμηθεί στον παππού για τα
ανδραγαθήματά του στο Μικρασιατικό
Μέτωπο.

Λίγο πιο κάτω βρήκα τα γράμματα του
παππού στη γιαγιά, την εποχή που εκείνος
βρισκόταν στη Μικρά Ασία.

Κιτριτισμένα από το χρόνο, έκρυβαν
τόση αγάπη μέσα τους.

Τα άνοιξα με τρεμάμενο χέρι.

«Πολυαγαπημένη μου Σμαραγδένια...»,
άρχιζαν όλα.

«Άναβε το καντήλι στην Παναγιά και κάνε
το σταυρό σου, καλή μου, να βγω ζωντανός
απ' αυτή τη φωτιά. Κι όταν με το καλό γυρίσω
κοντά σου, θα κάνουμε ένα γάμο που θα τον
θυμάται για χρόνια το χωριό...»

«Άνθισαν τα λουλούδια στην αυλή σου,
καρδιά μου; Βλάστησε η κληματαριά;

Ψήνομαι και μαραίνομαι πότε ν'
ανταμωθούμε

Το κλίμα που 'χεις στην αυλή να το
στεφανωθούμε»

Τα ακούμπησα στο πλάι και άνοιξα ένα
μικρό ξύλινο κουτί που έκρυβε μερικά
ξεραμένα φύλλα από λεβάντα και παλιές
φωτογραφίες.

Η νυφική φωτογραφία της γιαγιάς και
του παππού...ο πατέρας και οι θείοι μου σε
παιδική ηλικία...και άλλα συγγενικά
πρόσωπα, μακρινά και κοντινά.

Μια ολόκληρη ζωή κρυμμένη μέσα σ'
ένα σεντούκι.

Ένα παραμύθι, το πιο όμορφο, το πιο
γοητευτικό παραμύθι, ξεδιπλώνόταν μπροστά
στα μάτια μου. Ένα παραμύθι που δεν
μιλούσε για βασιλοπούλες, πριγκιπόπουλα,
δράκους και νεράιδες, αλλά για την ομορφιά
της ζωής, για τη χαρά που περικλείουν τα
μικρά κι απλά πράγματα.

Κι η γιαγιά Σμαραγδένια ήταν πάντα η
δική μου καλή νεράιδα.

Ξάγρυπνη με βρήκε το πρώτο φως της
αυγής.

Σηκώθηκα, έριξα λίγο νερό στο
πρόσωπό μου και σχημάτισα στο κινητό μου
έναν αριθμό.

«Εμπρός;»

«Δε θέλω να πουληθεί το σπίτι στο χωριό,
πατέρα», είπα με τρεμάμενη φωνή.

«Μα, κόρη μου...»

«Πώς μπορούμε να πουλήσουμε την ψυχή μας, μου λες; Θα το αναστήσουμε απ' την αρχή...»

Άκουσα ή νόμισα πως άκουσα έναν λυγμό κι ένα ψιθυριστό σ' *ευχαριστώ, παιδί μου...* καθώς η γραμμή έκλεισε.

Έφτιαξα μια κούπα καφέ στη χόβολη, κάθισα στο μιντέρι στην καλή κάμαρη και κοίταξα από το παράθυρο τον ήλιο που άρχισε σιγά σιγά να ξεπροβάλλει από το βουνό.

Χιλιάδες αποχρώσεις του χρυσού και του γαλάζιου πλημμύρισαν τον ουρανό και μαζί και την ψυχή μου.

«Αρχή του δικού μου παραμυθιού, καλημέρα...», είπα δυνατά και χαμογέλασα.

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου έγινε
από τον Κώστα Θερμογιάννη
kthermoyiannis@outlook.com
www.nthermo.com
www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative
Commons

Η γιαγιά Σμαραγδένια του παραμυθιού δε διαφέρει πολύ από την εικόνα που έχουμε μέσα μας για την ιδανική γιαγιά των παιδικών μας χρόνων. Στα παιδικά μάτια ακόμα και τα πιο απλά και καθημερινά πράγματα μοιάζουν μεγάλα μυστικά καλά φυλαγμένα και συμβολίζουν κόσμους μαγικούς γεμάτους περιπέτειες. Κι όταν τα παιδικά μάτια μεγαλώσουν και δουν την πραγματικότητα όπως είναι, ακόμα και τότε δεν μπορούν να απομυθοποιήσουν τα μεγάλα αυτά μυστικά γιατί ο κόσμος της γιαγιάς και του παππού παραμένει ένας κόσμος μαγικός μέσα στην ψυχή μας.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

